

Publicerad 2013-10-12 14:55 av Ewelina Mann

Jag hatar att äga berget, då du är drottningen av sand.

Jag är en idiot, så stark, mycket starkare än dig.

Du lipar över saker ibland, som i jämförelse med mina tårar är ytliga, små som kornen på en strand.

Du tycker synd om dig själv trots att dina problem kan lösas fort, som ett klurigt korsord när pennan kommit ut ur rutan lite grann.

Jag tycker att det är rätt åt mig, mina problem är djupa, omöjliga att lösa, som att hugga med en spade i det hårdaste berg. Tillskillnad från dig har mina problem ofrivilligt svetsats in för evigt i mig. Det kvittar hur hårt jag än hugger, inte en sten lossnar från berget, trots att det stundtals blöder i händerna på mig.

Jag fångade din ryggsäck då du förtvivlat kastade den i luften, du bad mig bära den åt dig. På böjda knän av krafter som egentligen inte fanns höll jag hårt om den, för att inte förlora det viktigaste för dig.

Du släppte min så lätt, när jag tyvärr tvingades be dig hålla den några sekunder, utan dåligt samvete lät du den bli liggandes på ett golv, där den blev trampad på och dammades igen.

Dina problem, små som korn på en strand, jag är en idiot, som ständigt bygger upp dem på berget ovan mig.

Du är normal, kliver så lätt över mitt berg, blickar en sekund på mina tårar, hoppar tillbaks och åter handlar allt om dig och dina små korn, som efter en kort tid plockats upp utav mig.

Jag önskar så gott som dagligen att jag fick vara mjuka korn på en lätt strand, du säger dig ofta vilja vara ett stort, högt och mäktigt berg, som har hela omgivningen på sina axlar.

Man ska vara tacksam att man är och har det man har, men jag kan inte låta bli att hata den jag är, och önska att jag vore just den du blivit, normal.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewelina Mann med Poeter.se id #34337 innehar upphovsrätten